

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu Federasyona Karşerén Ji Tirki li Almanya Föderation der Arbeiter aus der Türkei in Deutschland

Almanya'da Ekonomik-Politik Gelişmeler ve Görevlerimiz

ATİF 37. Genel Kurulu siyasi perspektif yazısı Almanya'da ekonomik ve politik gelişmelerin genel analizi ve demokratik bir göçmen örgütü olarak görevlerimizi kısaca ele almaktadır. İçinde geçtiğimiz süreçte; bir taraftan işçi ve emekçilerin temel haklarına yönelik saldırılar söz konusu iken, diğer taraftan da göçmenleri yakından ilgilendiren, başta ırkçılık olmak üzere her türlü ayrımcı politikalar söz konusudur. İşçi ve emekçilerin yakıcı sorunu olarak bizi bekleyen en önemli sorun, esnek çalışma, taşeronlaştırma, ücretlerin düşürülmesi ve bunların içinde kısa süreliğine en önemlisini oluşturacak olan, toplu sözleşme ve grev hakkına yönelik içeri verilen yasa tasarısıdır. Bu yasa tasarısı geçtiğinde, işçi ve emekçiler için önümüzdeki süreçte, gerek toplu sözleşme yaparken ve gerekse de greve giderken yoğun sorunlarla karşı karşıya kalacaklardır. Tabi ki burada en temel hak olan örgütlenme hakkına yönelik bir saldırı söz konusudur.

Göçmenler açısından ise, giderek gelişen ırkçı ve ayrımcı politikalarla. Kuruluşundan günümüze kadar, Almanya'daki ırkçılığın bir devlet politikası olduğun savunan federasyonumuzun ve diğer demokratik göçmen örgütlerinin söylemleri bugün açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. "Almanlar içinde milliyetçi duyguları geliştirme" politikası bugün PEGIDA hareketi ile toplumsal bir fenomen haline getirilmiştir. Almanya'nın sokaklarında, ırkçı ve ayrımcı politikalar artık açık bir şekilde, onbinlerin katıldığı yürüyüş ve mitinglerle yapılmaktadır. Heder her zaman olduğu gibi, başta mülteci göçmenlerdir. Ve tabi ki Ortadoğu'da ki mevcut gelişmeler üzerinden İslamofobi geliştirilmektedir.

Fakat gerek ırkçı politikalara ve gerekse de temel hakların gaspına karşı binlerce insan sokağa çıkarak tepki göstermektedir. Buda gelecekte bizim örgütlenme araçlarımızı, kitlelerle ilişkilendirme araçlarımızı gözden geçirerek, kitlelerle buluşmamızı getirecektir. Bundan dolayıdır ki hazırlanan yazı, genel ekonomik, politik gelişmeleri tahlil etme ve görevlerimizi bilince çıkarma açısından oldukça önemli bir yerde durmaktadır.

Almanya Ekonomik-Politik Gelişmeler ve AB?

Almanya ekonomi politikası, emperyalist devletler içinde, -GSYH (Gayri Safi Yurtiçi Hasıla) ölçütleri ve iktisadi performansı baz alındığında- ABD, Çin ve Japonya'dan sonra 'en büyük 4. ulusal ekonomi'dir. Yine, AB ülkeleri içinde sanayi üretim kapasitesi ve uluslararası ihracat payı en yüksek olan ülkedir. İstatistik verilere göre 2007 krizi öncesindeki iktisadi performansına yeniden eriştiği iddia edilen iki ülke Avustralya ve Almanya'dır. Almanya Krizden en az zarar gören, hatta bunlardan kısmen nemalanan bir konumdadır. Almanya ulusal ekonomisi, sahip olduğu yüksek teknolojik gelişmişlik ve yüksek emek üretkenliği ile, AB normları içinde parça başı üretim maliyeti en düşük olan ülkelerdendir. Geline aşamada esnek üretim düzenlemeleri, ucuz emek ücretleri ve kiralık-taşeron işçilik yasalarıyla artık "AB'nin ucuz emek ülkesi" olarak bile görülmektedir. Silah ihracatında dünya sıralamasında üçüncü sıraya çıkmış ve 'ekonomik krizlerini' giderek büyüyen yüksek kaliteli silah ihracatı sayesinde kontrol altında tutmaktadır.

Alman ekonomi otoriteleri ve egemenlerince çokça dillendirilen 'sağlam ve güvenli ekonomi' tespiti sermaye sınıflarının genel ve dönemsel çıkarları açısından kısmen doğru olabilir. Ancak, 2004 yılında ilan edilen Agenda 2010 yönelimi, Hartz IV yasası, Rister emeklilik yasası, esnek üretim sistemi gibi düzenlemeler sayesinde, emek gücü maliyeti ve bununla birlikte reel ücretler ve alım gücü, bu ülkede süregelen bir düşme eğilimin içindedir. Almanya sağlam ekonomisine rağmen kamu/devlet borcu -20 Ocak 2015 verilerine göre-; saniye başına 1.556 Avro katlanmakta ve 2.170 Trilyona erişmiş bulunmaktadır. Kişi başına borç toplamı 26.252€ iken çalışan başına bu meblağ 52.505€'dur. 1987 yılında 43 Milyar olan bu borç yaklaşık beş kat artmış bulunmaktadır. Vergiler ve kamu gelirlerinden büyük bir kısmın, krize düşen büyük sermayeyi kurtarma bedeli olarak, halkın sırtına yüklenmesiyle ve ulusal ekonomiyi döndürebilmek için devletin özel sermayeden sürekli yükselen oranda kredi almasıyla borç kamburu aslında taşınmaz düzeylerde seyretmektedir. Bu çelişki cidden irdelendiğinde başarılı Almanyadaki bu sözde sağlam ve güvenilir

ekonominin borçlanma olmadan kapsamlı/yapısal çevrim sorunu olan vasat bir ekonomi olduğu pekala herkesçe anlaşılır.

Alman sanayisi teknolojik üstünlükleri sayesinde, özellikle uluslararası ticaret ve ihracattaki yükselen payı ile Avrupa Birliği içinde en fazla cari fazlaya sahip ülkedir(!) Bu durum, Almanya ekonomisine ve siyasetine hem Avrupa Birliği içinde hem de küresel düzlemde ciddi bir rekabet gücü ve kendini dayatma üstünlüğü sağlamaktadır. Bu rekabet üstünlüğü sayesinde son yıllarda da yayılmacı, yaptırımcı ve baskıcı politikalarını hem içte hem dışta daha fazla dayatır olmuştur. Krizdeki ülkelere müdahale yetkisi olan ve AB kriz yönetme kurumu olarak şekillenen **“TROİKA”**nın yaptırımları en fazla Almanya'nın mali ve ticari çıkarlarına hizmet etmektedir. Almanya ekonomisi, (sürekli yükselen kamu borçlarına rağmen) Avrupa Birliği içinde **“iktisadi çevrimin lokomotif ülkesi”** konumunu halen sürdürmektedir. Ayrıca sahip olduğu yüksek ihracat düzeyi ve yatırım gücü sayesinde Avro para birliğinden de en fazla faydalanan bir ülkedir. Zira, Avro'ya geçişten beri Almanya'nın cari fazlasının sürekli artmış olması bir tesadüf değildir. Bu artış, büyük Alman sermayesinin AB üyesi ülkelerin pazarlarını, geliştirdiği **“supranasyonal stratejik yönelim”** yeteneği sayesinde, ekonomik ve siyasi açıdan kendine entegre etme planının beklenen ve dönemsel bir görüngüsüdür.

AB'nin coğrafik olarak Batı ve Kuzey ülkeleri içinde nispeten daha üstün bir ekonomik eksen oluşturan **“Kuzey-Batı/Merkez Ülkeler Bloğu”**nunun da başını çekmektedir. Diğerlerine göre en güçlü konumda olan Almanya, AB içinde oyunun kurallarını 2010 yılından beri artık tek başına belirleme yönelimi sergilemektedir. Bu gelişmelerden hareketle söylenebilir ki; başta birlik içindeki Fransa, İngiltere ve birlik dışındaki ABD, Japonya, Kanada, Asya ve Kafkasya bölgesinde Rusya, Uzak Doğu'da da Çin gibi diğer egemen devletler karşısında Almanya, iktisaden-siyaseten rekabet ve dalaşma gücünü daha fazla hissettirmektedir. Almanya iç ve dış militarizmde vites yükseltmeye ve daha etkin yayılmacı stratejiler geliştirmeye başlamıştır. Almanya şu sıralar dünyanın 16 ülkesinde asker bulundurmakta, askeri müdahalelerden ve işgallerden artık daha fazla pay almaktadır. Özellikle güvenlik güçlerinin sistemli eğitimi, mobil istihbarat sistemleri, operasyonel silahlar ve özel savaş komandoları yetiştirme gibi alanlarda emperyal güçler içinde 'gözde' bir ülke konumundadır. Birinci paylaşım savaşından beri emperyalist saldırganlığın merkez üslerinden Münih Güvenlik Konferansı'na ev sahipliği yapmaktadır.

Mali ve ticari pazarlar, hammadde kaynakları, enerji sevkiyatı, teknolojik inovasyon gücü ve üretken emek kapasitesi gibi başlıca rekabet alanlarında Almanya birinci ligde oynamakta ve sıralamada her zaman en önlere olmayı hedeflemektedir. Almanya uluslararası ve ötesi rekabette ve egemenlik dalaşında ön saflarda söz sahibi olmaya başlamıştır. Ukrayna krizinde ve iç savaşında Almanya'nın payı çok büyüktür ve burada faşist partilerin iktidara taşınması esasen Almanya'nın bir politikasıdır. Macaristan, Polonya, Çek Cumhuriyeti, Bulgaristan, Romanya, Hırvatistan gibi ülkelerde ırkçı, milliyetçi, faşist örgütlerin güçlenmesi ve bunların istihbarat örgütleri üzerinden Alman devletiyle ve buradaki neo-faşist örgütlerle kurdukları sıkı ilişkiler alman emperyalizminin yeniden stratejik yayılmacı hesapların bir sonucudur.

AB içinde Almanya'nın takipçisi Fransa ise bu ülkenin tersine, kamusal borç yükünü denetlemekte zorlanmakta ve ekonomik gelişme verilerinde daralma ve durağanlıkla boğuşmaktadır. Almanya karşısında uluslararası ihracatta yaşadığı ciddi pay kaybı yüzünden, cari açık veren ülkelerin başını çekme pozisyonuna gerilemiş bulunmaktadır. Fransa ulusal ekonomisi, verili reel kriz sürecinde **“kaygan zeminde patinaj yaparak yerinde sayan bir araba”** misali, kapasitesinin çok gerisinde, **“sorunlu”** bir görünüm sergilemektedir.

Yunanistan, İspanya, Portekiz, İtalya ile birlikte krizde debelenen **“Güney Batı/Çeper Ülkeler Bloğu”**nun başı bir çok ekonomi eleştirmenlerine göre artık Fransa'dır. Fransız emperyalizmi buna rağmen askeri yatırımları, diplomatik ve uluslararası siyasi nüfuz gücü sayesinde ayakta durabilmekte ama Almanya ekonomisi ve siyaseti karşısında artık açık ara geri düşmektedir. Bu ayrışma kalıcılaşırsa eğer, geleceğin Avrupa'sını şekillendirecek bir ayrışma olabilir. Bu ayrışma, bu ülkelerin birbirleriyle ve rakipleriyle ekonomik, siyasi, askeri, diplomatik, teknolojik ve kültürel rekabet gücüne de yansımaktadır. Bin yılın krizinden beri, küresel ve bölgesel rekabet kapasiteleri ciddi oranda aşınan, krizde debelenen AB'nin bu çevre-çeper ülkeleri, 2007 krizinden sonra çok yüksek cari açıklar vermeye ve sürdürülemez borç yükleri ve deflasyonla uğraşmaya başladılar. Örneğin Fransa ve İtalya, çok cılız seyreden ekonomik büyüme-gelişme kapasitelerini rakipleri olan cari fazla sahibi ülkelere yaptıkları ithalatlardan, yine sağlayabildikleri sıcak para akışı ve halen sahip oldukları spekülasyon yatırım kapasitelerinden oluşan suni kâr balonlarıyla ancak gerçekleştirebildiler.

Ne var ki, bu ülkelerde devasa boyutlara erişen kamusal veya özel sektörel borçlar ve ticarete sürekli yükselen cari açıklar, artık kaldırılması güç boyutlara erişmiştir. Dolayısıyla Yunanistan, İrlanda, Portekiz, Macaristan ve İspanya “**iktisaden zayıf ülkeler**” konumuna gerilemiş durumdadırlar. Hem genel olarak hem de bu ülkeler özgülünde krizin emekçilere yansımaları ise üç temel biçimde olmuştur: Kitleli işsizlik, reel ücretlerin süregelen düşmesi ve mutlak yoksulluğun sürekli artması. Burjuva basını dahi bu üç temel eksenlerdeki ulusal istatistikleri artık gizleyememekte ve istatistiklerdeki manipülasyonlar da acı gerçeği örtbas etmeye yetmemektedir. Bu ülkelerde kitleli işsizlerin sayısı, sosyal yardıma muhtaç olanların sayısı, borçlarını ödeyemeyenlerin sayısı, iflas eden küçük ve orta ölçekli üreticilerin sayısı ve özellikle de ulusal bütçe açıkları ikinci paylaşım savaşından sonra görülmemiş bir düzeyde katlanarak büyümektedir.

2007/8 mali ve iktisadi bunalım sonrası önemli bazı gelişmeler:

AB içinde yaşanan iktisadi ve siyasi bütün gelişmeler ve Almanya'nın bu sırada yükselen konumu ve Fransa'nın ters orantılı iktisaden gerileyen durumu “**Kapitalizmin eşitsiz ve sıçramalı gelişme yasası**”nı bir kez daha doğrulamaktadır. Neo-liberal iktisadi ve siyasi dönüşümler, Dünya çapında üretilen bütün toplumsal gelirlerin/değerlerin, sayıları artık 500 civarında olan çokuluslu tekellerin kasalarına oluk oluk akıtmayı hedeflemektedir. Ayrıca, 21. yüzyılın bu stratejik dönüşümleri; burjuva sistemlerin kendi aralarındaki yıkıcı rekabetten de kaynaklı olarak, Almanya özgülünde olduğu gibi, nispeten farklı bir biçim de alabilmektedir. Almanya, bir taraftan halen çok etkin olan tekelleri devlet/kamu ekonomisi ve diğer yandan neo-liberalist deregulasyon kapasitesi ile (hem devletçi hem piyasacı ekonomi) sayesinde bütün diğer gelişmiş ulusal politik ekonomilerden oldukça farklı adeta bir karma ekonomi ekolüdür. Alman burjuvalarının ve politik partilerinin çok övünerek dillendirdikleri “**sosyal pazar ekonomisi**” kavramı bir 'ideolojik hegemoni' ifadesidir. Uzun yıllardır toplumun ağırlıklı bölümü, iki temel ögenin, yani ulusal devletin ve piyasanın öncelikli çıkarları karşısında toplumsal ve özel talepleri mümkün olduğunca geride tutmaya bu ideolojik egemenlik sayesinde sanki 'ikna' edilmiştir. Bu genel toplumsal şekilleniş içinde; devrimcilik yerine reformculuk, radikal karşıtlık yerine radikal uzlaşmacılık, alttan değişimcilik yerine yukardan uzlaşmacılık şeklinde cereyan eden ve üstelik bir kaç yüz yıldır köklenerek varlık sürdüren işbirlikçi-pragmatist bir gelenek vardır.

Sınıf uzlaşmacılığının daha doğrusu oportünizmin Avrupa'da ve belkide Dünya çapında toplumsal olarak en güçlü olduğu ülke Almanya'dır. Almanya'daki sınıf savaşımı tarihinde çok kez görülmüştür ki; özellikle işçi sınıfı, kendi hareketi içindeki kökleşmiş oportünizmden yeterince arınmadığı için, bütün devrimci/toplumsal kalkışmalar ya ağır yenilgiyle sonuçlanmış ya da uzlaşmacı geleneğin etkin gücü sayesinde yolundan saptırılmıştır. Bu güçlü olumsuz geleneğe rağmen, Alman toplumu ve emekçileri içinde yine de devrimci arayışların sürekli var olduğunu, bugün cılız da olsa, bu arayış hiç bitmedi/bitmeyecektir. Çeşitli tarihsel kesitlerde ciddi gelişim gösteren devrimci toplumsal muhalefeti siyaseten geriletken ve yeri geldiğinde kör şiddetle bastıran, ya da toplumsal muhalefeti bin bir türlü mekanizmalarla yolundan saptırabilen ve bunları yeniden sistem içi muhalefete dönüştürebilen 'ender' egemen sınıflardan birisidir Alman burjuvazisi. Alman burjuvazisinin Alman halkı ve toplumu içindeki ideolojik, siyasi, kültürel, askeri ve organik hegemonyası çok güçlü ve çok köklüdür. Almanya işçi sınıfı içinde bu köklü burjuva hegemonyaya karşı mücadele sınıf içindeki oportünizme karşı amansız bir mücadeleden ve çok yönlü zorlu mücadeleler yürütmekten geçmektedir.

Güçlü tahakküm gücü ve sağlam ekonominin gölgelediği yalın gerçekler:

Almanya'nın bu 'yüksek ekonomik performans'ın arkasındaki yalın gerçeğe bakıldığında asıl durum ve gerçekler bambaşkadır. Almanya'da fakirleşme ve sosyal yardıma muhtaç olma oranı ikinci paylaşım savaşı sonrası en yüksek seviyededir. Bir işi olmasına rağmen aldığı ücretle geçinemeyenlerin sayısı bütün çalışanların ¼'üne erişmiştir. Neo-liberal dönüşümler sayesinde, aşağıdan yukarıyla doğru bölüşüm hızlanmakta, sermayenin kârlarına ekstra kârlar katmaktadır. Almanya'da zengin-fakir makası hızla açılmaktadır. Ücretleri süregelen düşme eğilimindeki işçilerin alım güçleri de doğal olarak düşmekte, kârları ve mülkleri katlanarak büyüdüğü için zenginler de daha zengin olmaktadır. Almanya'da sosyal eşitsizlik, sosyal adaletsizlik, sosyal güvencesizlik diz boyu büyümekte ve buda en fazla kadınları, gençleri, yaşlıları, çocukları ve göçmenleri etkilemektedir. Sosyal eşitsizlikler siyasal haksızlıkları, siyasal haksızlıklar toplumsal huzursuzlukları tetiklemektedir. Tam da bu süreçte sorgulamayı yanlış yerde yapan emekçi ve halk

katmanları içinde yer alan insanlar, ne yazık ki yine yığınlar halinde radikal sağcı, ırkçı, neo-faşizan zihniyete meyil vermekte ve toplumsal derin yarılmalar yaşanmaktadır.

Oysa ki, bütün ekonomik, sosyal, kültürel ve politik eşitsizlikler özünde sınıfsal bir meselelerdir. Bu sınıfsal eşitsizlikler günümüzün baş gündemleri arasındadır. Patron-işçi eşitsizliği, yerli-göçmen eşitsizliği, yaşlı-geçmiş eşitsizliği, kadın-erkek eşitsizliği, yöneten-yönetilen eşitsizliği, homoseksüel-heteroseksüel eşitsizliği, şehirli-köylü eşitsizliği, zihin emekçisi-beden emekçisi eşitsizliği gibi insanlar arasında sermaye baronlarının yarattığı suni ayrışmalar söz konusudur. Sürekli iktisadi, sosyal ve siyasal bunalımlar üreten artı değer sömürüsü ve özel mülkiyet hakkından modern hırsızlıklar yaratan kapitalizmin kaçınılmaz bir tezahürüdür bütün eşitsizlikler ve sosyal/siyasal adaletsizlikler.

İşte bu ekonomik gelişkin Almanya, aynı zamanda, böylesine derin toplumsal haksızlıklar üreten "devlet kapitalizmi"nin burjuva dünyadaki nispeten başka bir ekolüdür. Bu ekolün yarattığı kültürel, sosyal, siyasal ve kamusal ilişkilerin ve toplumsal düzenlemelerin deyim yerindeyse "kendine özgü" bir hali de vardır. Nitekim devrimden yana değil de, reformcu sosyal demokratizmin siyasal ve örgütsel varlığının halen daha güçlü olması, bu düzenin yarattığı süreğen ve derin yabancılaşmadan da kaynaklıdır. Sınıfsal uzlaşmacılığın ve oportünizmin hem işçi hem de burjuva sınıflar içinde halen yaygın kabul görebiliyor olması, orta ölçekli KOBİ işletmeciliğinin bu ülkede dünya ortalamasında en güçlü pozisyonda olmasının yanında ve biraz da bu bahsi geçen kötü oportün gelenekten kaynaklıdır. Alman emperyalist devletin burjuva erkleri, yönettikleri toplumu, toplum içindeki farklı katmanları, insanları, özellikle de emekçileri baskılamayı, farkında bile olmadan onları insanlıklarından çıkarmayı, topluma yabancılaştırmayı 'çok iyi' beceriyorlar. Almanya'da faşist parti ve örgütlerin, geleneksel olarak, diğer faşizm ekollerinden nispeten farklı olması, daha fazla korporatif ve sözde "halkçı" olmaları, kendilerini 'nasyonal sosyalist' gibi ifadelerle tanımlamaları da bu iktisadi ve siyasi zemin, bu zemin üzerine yükselen mülkiyet ilişkileri ve bu ilişkilere sirayet etmiş güçlü sınıf uzlaşmacısı köklü bir gelenekten kaynaklıdır.

Keynesyen 'sosyal devlet' stratejindeki dönüşümler:

Özellikle ikinci paylaşım savaşının sonuçları üzerinden yeniden şekillendirilen günümüzdeki Alman devleti 2. Emperyalist paylaşım savaşı sonrası yeniden inşa edilmişti. Emperyalist devletler içinde, eskiden beri "**sosyal devlet**" siyasetinin en güçlü örneğini temsil ediyordu. Bu devlete sosyal sıfatını kazandıran şey egemenlerin sosyal olma istemleri değil, tersine işçi ve emekçilerin bu ülkede köklü bir sosyal mücadele geleneğine ve deneyimine sahip olması, bu sosyal sistemler için bir kaç yüzyıldır mücadelelerin yürütülüyor olmasıdır. Sosyal haklar gümüş veya altın tepsilerde sunulmamış, onlar nice zorlu toplumsal ve sınıfsal mücadelelerle hak olarak kazanılmıştı. Bugünlerde de geri alınmak için kapsamlı saldırıların olduğu süreçte, bu haklar kendiliğinden teslim edilmemekte işçiler-emekçiler mücadelelerini sürdürmekteler. Almanya ve Avrupa'da sosyal hakların mücadelelerle elde edilip bugünkü seviyedeki kazanımlar haline gelmesi, işçi sınıfının ortaya çıkışı ve sınıf mücadelesine katılması tarihi kadar eskidir. Gel görelim ki, işçi ve emekçileri temsil ettiğini iddia eden sarı sendikacılar sosyal yıkımı derinleştirme siyasetinin de baş aktörleri arasındalar.

Sınıflar arası çatışma yerine sınıflar arası uzlaşmacı geleneğin ve siyasal ittifakların en güçlü ve ölçülebilir olduğu ülke Almanya'dır. Bu gelenek "yukardan aşağı devrim"nin model babası Bismarck'tan beri güçlüdür. Bilinir ki, Otto Von Bismarck, burjuva devrimcilik ile aristokrat gerici-gelenekçiliği yetkinleşmiş bir oportünistçe "en iyi" birleştirebilmenin adıdır. O, dönemin devrimcilerini (August Bebel ve yoldaşları) zindanlara attırdıktan sonra, 1887-1890 da yürürlükte olan "sosyalistler karşıtı yasa"yı çıkarmış ve yine onların dillendirdiği sosyal yasaların bazılarını parlamentodan geçirerek kendini "sosyal devletin babası" olarak palazlanmamıştır. O, modern Almanya'da oportünizminde babası burjuva bir despottur. Dolayısıyla bu gerici siyasal geleneğin atar ve kılcal damarları bu ülkede ne yazık ki çok güçlüdür. Nitekim Almanya toplumsal tarihindeki ekonomik krizler ertesinde açığa çıkan siyasal krizlerde ve arayışlarda da, -bazı istisnalar hariç (1918, 1968 başkaldırıları)- sağcı siyasal arayışların sürekli güçlü çıkması, aynı zamanda bu köklü oportünist gelenekten de kaynaklıdır. Çünkü emekçi yığınlar içine sirayet etmiş var olan kolektif oportünist bilinç, onların her an sağa kaymalarına çok müsait bir düşünsel zemin oluşturmaktadır.

Ne var ki, bütün tarihi boyunca siyasal gericilik üreten emperyalist ekonomizm, binyıl dönümünden beri yeniden çok kapsamlı bir bunalım sürecinde debeleniyor. Dünyada hızla yayılan iktisadi ve mali krizler

sonrası, artçı depremler gibi siyasal, sosyal, kültürel buhranlar da tetikleniyor ve daha güçlü toplumsal yıkımlar üretiliyor. Toplumlar üzerindeki sermaye egemenliği her bunalım sonrası yeni biçimler olarak yeniden var edilmeye, yeniden üretilmeye çalışılıyor. Yapısal krizler, çevrimsel krizler, toplumsal krizler derken emperyalist sistem bu bunalımlar içinde kendini yeniden var edebilmek için yeni "çözümler" üretmeye daha çok zorlanıyor ve sözde çözümler üretiliyor da. Ne var ki, kapitalizm, süregelen kriz/bunalım üreten ve bu krizlerle/bunalımlarla birlikte yaşamaya zorunlu bir sistem değil mi ki zaten? Kapitalizm, her defasında kriz ertesi çözüm adına sözde kalkınma üreten ve her defasında kalkındıkça yeni yeni bunalımları getiren bir sistem değil mi ki zaten? Kalınma iktisadı, aşağıdan yukarı sermaye lehine bölüşümünün temeli değil mi ki zaten? İşte buhran ve bunalımların yeniden ve yeniden üretildiği bu koşullarda; 21. Yüzyıl emperyalizminin kendini yeniden var edebilmesinin ideolojik argümanı "küreselleşme", iktisadi argümanı "neo-liberalizm", politik argümanı "demokrasi transferi", askeri argümanı "önleyici savaş", kültürel argümanı "post-modernizm" ve sosyal argümanı ise sosyal hizmet yükünden arındırılmış ve tamamen sermayenin hizmetine sunulmuş "rasyonel ve güvenlikçi devlet" oluveriyordu. Dolayısıyla emperyalist sistem ilişkileri içinde yer alan hiç bir devlet, hiç bir toplum, hiç bir kurum kendini süregelen buhran veya bunalımlardan kaynaklı "değer yitimi"nden muaf tutamıyor artık ve ama yeniden itibarsızlaşmasını daha çok derinleştiren "yeni değer edinimi" arayışından da kaçınmıyor.

ABD başta olmak üzere, AB ülkeleri, Kanada, Japonya, Avusturalya ülkeleri hatta bunlara iktisadi ve siyasi muhalif olan Rusya ve Çin ya da sözde "gelişmekte olan ülkeler" veya hala yarı-sömürge statükodan kurtulamayan ülkelerin hepsi kendini bu kriz girdabından ve bu yıkıcı dönüşümün yarattığı "zorunlu değişim"lerden kurtaramıyor. ABD'nin 2001 ve 2007/8 yıllarındaki mali ve iktisadi krizlerle küresel ekonomik hakimiyeti geline aşamada önemli oranda sarsılmış Almanya, Çin, Brezilya, Hindistan gibi "yükselen ekonomiler" sömürü ve talandan daha fazla pay sahibi olmak için kolları sıvamaya başlamıştır. AB'nin 2009/2010 yılından beri süregelen "Avro krizi veya borç krizi" birliğin temellerini önemli oranda sarsmış ve birlik üyesi Yunanistan, Macaristan İspanya ve Portekiz gibi ülkeler ulusal borçlarını ödeyememe-iflas durumuna gerilemiştir. Bu ülkelerde egemenlerin eskisi gibi yönetememeleri, ezilenlerin eskisi gibi yönetilmek istememeleri, yığınsal sefalet ve kitlesel işsizlikte devasa artışlar, bir anda yaşanan mülkiyet yitimi, sosyal yıkım gibi siyasal ve toplumsal krizler baş göstermiştir. Almanya ekonomisi ve siyasetini yönlendirenlerin bazıları, bu krizlerden payını alarak geriye düşmüş olsalar da, başka burjuva kesimler bu süreci en az zararla atlattıklarını iddia edebiliyorlar, hatta bazılarına göre bu süreçten güçlenerek çıkmayı bile "başardılar" ..!

Krizin işçi ve emekçilere yansması:

Bu süreçte emekçi hakları ve sosyal haklar önemli oranda budanmıştır. İşçiler emekçiler ve halk katmanları, bırakalım yeni haklar kazanmayı, var olan haklarını korumakta çok zorlanıyorlar. Çünkü, sınıf işbirlikçisi DGB sendikası yönetiminin koalisyon hükümeti ile yaptığı anlaşma örneğinde olduğu gibi, hükümet-sendika el ele vererek toplu sözleşme süreçlerinde "**Toplu Sözleşme Birliği**" yasası adı altında uyarı grevi hakkının dahi iptali için yasal düzenleme önerisini hazırlayacak kadar ileri gidebiliyorlar.

Neo-liberal dönüşüm Almanya'yı da bir kaç on yıldır çepeçevre sarmış, ekonomisini ve siyasetini de asalakça azami ve ekstra kâr elde etme istikametinde ciddi değişimlere zorlamıştı. Sosyal yıkım projelerinin topluma kanıksatılmasında özellikle Alman sosyal demokratların öncülüğünde stratejik girişimler başlatılmış, Hristiyan demokratlar da açılan bu yolda toplumsal yıkımcılığı daha fazla büyütmüşlerdi. Şimdilerde ise ABD ve AB arasında imzalanmaya hazırlanan **TTIP** (*Ticaret ve Yatırım Ortaklığı Anlaşması*) AB ve Kanada arasında imzalanan ve üye ülkelerin onayına sunulan **CETA** (*AB ve Kanada arasındaki kapsamlı ticaret anlaşması*) bu yıkımsal dönüşümün Almanya üzerindeki etkisini çok daha fazla derinleştirecek bir güçte olacaktır. ABD, AB dahil 50 devlet arasında sürdürülen ve uluslararası bağlayıcı bir yasa gibi geçerli olacak olan ve kısa zamanda imzalanması tasarlanan yeni bir anlaşma daha yine "en yüksek gizlilik" koşullarında hazırlanmaktadır. Küresel çapta hizmet sektörünü neo-liberal dönüşüme tabi tutan ve bu alanı tamamen özelleştirecek olan bu anlaşmanın ise kısa adı **TISA**'dır. (*Abkommen über den Handel mit Dienstleistungen, Hizmetler Üzerine Anlaşma*). **TTIP**, **CETA** veya **TISA** gibi anlaşmalar emperyalist kapitalizmin yapısal krizlerini aşmaya yönelik tasarlanan stratejik modeller olsa da, var olan yapısal ve toplumsal krizleri daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramayacaklardır.

Emperyalizm koşullarında ekonomik krizin çevrimsel olarak sürekli geri gelmesi değildir asıl sorun, süregelen krizin yeni ve daha kapsamlı tarihsel, siyasal ve toplumsal krizler üretmesi ve bütün dünya da toplumsal dokuların azami kâr uğruna her defasında daha fazla parçalanmasıdır. Almanya'da işçilere, emekçilere ve halka sömürüden bir miktar dağıtılan “sus payları” önemli oranda gerilese de, halen varlığını sürdürmekte ve toplumsal tepkileri törpülemenin araçları olarak önemli bir işlev görmektedir. İşsizlik, emeklilik, hastalık sigortaları, konut ödenekleri, sosyal yardımlar, öğrenci teşvik fonları, bazı dönem verilen göstermelik ücret zamları, kamusal hizmetler, sosyal yardımlar, mülteci yardımları gibi ödenekler sus payı düzenlemelerine pekala örnek olarak gösterilebilir. Çoğtandır başlatılan neo-liberal dönüşümler TTİP, CETA, TİSA gibi anlaşmalarla birlikte AB üyesi ülkelerde burjuva egemen sınıflar işçi ve emekçilere yeni yükümlülüklerle “rıza göstermeyi”, yukarıda sayılan sosyal statülerinden yeni “feragatlar”da bulunmayı ve yeni siyasal-sosyal yıkımlara maruz kalmaya aşırı tepki vermemeyi dayatmaktadır.

Ne TTİP, Ne CETA, ne de TİSA kapitalizmin küresel ve süregelen krizlerine çözüm olamayacak, tersine onları daha fazla derinleştirecektir ve siyasal/sosyal/toplumsal krizler de bu bağlamda boyutlanacaktır. Bu bağlamda öngörebiliriz ki; **Almanya'da “sosyal devlet” hizmetlerinin geriye kalan kalıntıları da, yukarıda sayılan bu anlaşmaların hayata geçmesiyle çok yakın bir gelecekte tamamen tasfiye edilecektir.** TİSA anlaşmasıyla özellikle sağlık, eğitim ve içme suyu hizmetleri gibi şimdiye kadar kamusal olarak düzenlenen hizmetleri tamamen özel sektörün ve piyasanın insafsızlığına bırakılacaktır. Özellikle devletlerin kamusal sorumluluk olarak düzenledikleri eğitim, sağlık ve beslenme hizmetleri olmadan emekçilerin en düşük gelirli olanlarının insanca yaşayabilmesinin olanakları kalmayacaktır. Sermayenin rekabet gücünü artırmak ve azami kâr marjını yükseltmek için emeğin kendini yeniden üretebilmesi en minimum koşullara çekilmek istenmektedir. Çünkü, sermayenin uzun vadede kalıcı birikimi açısından, hiç bir maliyet biçimi düşük emek maliyetinden daha kârlı değildir. Tekelci sermaye stratejik olarak, mümkün olduğunca üretkenleşmiş emek gücü ve mümkün olduğunca düşük ücrete razı gelmiş emek kapasitesi ve dolayısıyla en yüksek azami ve ekstra kâr oranı istemektedir.

Öngörebiliriz ki; önümüzdeki yıllarda, emperyalist sistemin uluslararası alanda bağlayıcı anlaşmalarının gündemleşmesiyle birlikte yokluğun ve yoksunluğun daha derin hissedileceği, toplumsal erozyonların hızla boyutlanacağı ağır bir süreç yaşanacaktır. Yakın ve orta gelecekte militarizmin ve otoriterleşmenin daha da güçleneceği, Ukrayna'da olduğu gibi, iç savaşların ve bölgesel savaş olgusunun Avrupa coğrafyasına yeniden dönebileceği, burjuva demokrasilerin daha fazla aşınacağı, diktacılığın, faşizan ve ırkçı politikaların ve örgütlenmelerinin kendini her alanda daha çok gündemleştirecekleri bir dönem bizi beklemektedir... İşçi sınıfı ve halk kitleleri güçlü birleşik tepkiler vermezlerse, temel hak ve özgürlüklerin daha fazla aşınacağını söylemek yanlış bir öngörü olmaz.

Almanya'da işçi sınıfı, göçmen emekçi mücadelesinin sorunları:

Almanya'da istihdam edilenlerin toplam sayısı 42 milyondur. Sosyal güvenlik sistemleri kapsamı (emeklilik, hastalık, işsizlik, yaşlılık bakımı vb. gibi sigortalar) içinde yer alanların sayısı ise sadece 29 milyondur. 42 milyon toplam çalışanların Dörtte Biri (1/4, 10 Milyon üzeri insan) kazandıkları düşük ücret sebebiyle yaşamlarını idame ettiremedikleri için sosyal yardıma muhtaç kalan insanları oluşturmaktalar. Hatta asgari ücrete rağmen en az 6 milyon civarı insanın resmi asgari ücretin altında (ki asgari ücret artık 8, 50'dir) düşük ücretle çalışmaya devam ettikleri biliniyor. Almanya'da sosyal yardımdan geçinenler içinde yüzbinlerce insan aldıkları sosyal yardım bedelinin zorunlu karşılığı olarak, kamusal hizmet adı altında saat başı 1 ya da 1,5 Avro ödenekle çalıştırılmaktalar. İşçiler, gençler, kadınlar, emekliler ve çocuklar içinde fakirleşme oranı 2004 yılından beri her sene tavan yapmaktadır.

Bir çok emperyalist kapitalist ülkede olduğu gibi; egemen ama tırnaklarına kadar suçlu bir “mali seçkinler” kesimi bütün politikaları belirliyor ve sisteme yön veriyorlar. 2007 yılından beri vergi yükümlüsü insanların ödediği toplam 1,6 trilyon Avro, krizden olumsuz etkilenmiş Alman bankalarına aktarılmıştır. Bütçe açıkları ve buna benzer politikaların sonucunda katlanarak yükselen devlet/kamu borçlarının finanse edilmesi, sosyal yardımlarda, eğitimde ve emeklilik maaşlarındaki, işçi ücretlerinde kapsamlı kesintiler biçiminde, halkın ve emekçilerin sırtına yüklenerek ancak sağlanabiliyor. Mali sermayenin sistem içi yollardan karşı konulamaz egemenliği devlet, toplum, kamu, yerel yönetimler ve bireyler üzerindeki topyekûn ve zoraki egemenliği artık çok barizce ve daha fazla kesimi acıtırmasına hissediliyor.

Alman hükümetleri, Avroyu ve Avrupa Merkez Bankası'nı (AMB), Avrupa'daki iktisaden ve siyaseten güçsüz ülkeleri sömüren-yağmalayan ve tepeden onlara hükmeden büyük sermayeyi Almanya'ya çekmek ve buradan yönlendirmek için bir kaldıraç gibi kullanmak istemekteler. Bu sayede Yunanistan ve İtalya örneklerinde olduğu gibi seçilmiş hükümetleri bile istifaya zorluyor ve onların yerine kendi çıkarlarını ayakta tutmak için atadıkları teknokrat hükümetleri ciddi itirazlar olmadan pekala geçirebiliyorlar. Burjuva siyaset kendi kurallarını yeniden çığnemeye ve prensiplerini yaygın bir şekilde rafa kaldırmaya başlıyorsa, bu durum ve gidişat hiçte hayra alamet değildir. Burjuva toplumun ilkeleri, burjuva parlamentoların siyasi kararları büyük sermaye baronlarının asli çıkarları tehlikeye düştüğünde ve yeri geldiğinde hızlıca bir yana bırakılmakta ve kendi kurguladıkları hukuk normları dahi ayaklar altına alınabilmektedir. Bu gibi dersler, kriz ertesi yığınların bilincinde ciddi depreşimler yaratmıştır. Özellikle işçi, emekçi ve orta kesim tabakaları içinde burjuva iktisata, siyasete ve yönetim mekanizmalarına karşı derin güvensizlikler ve arayışlar, kopuşmalar gelişmektedir. İşçi sınıfı içinde bağımsız, spontan eylemler ve grevler artmaya başlamış ve hatta sendikalara rağmen bu artışlar 2014 yılında da sürmüştür. Uyarı Grevleri kitlesel olarak yeniden büyümüştür. İşçiler içerisinde sağ trendin yanında pekala bir sol arayışta mevcuttur.

Bunun farkında olan egemenler, PEGIDA örneğinde olduğu gibi, kitleler içinde depreşen bu güvensizliği, yeniden sistem içine kanalize edebilmek ve ona yön verebilmek için; ırkçı, ayrımcı ve faşizan örgütlenmelerin yolunu açmakta ve onlara bir yere kadar alan açmaktadırlar. Çünkü egemenler de bilmektedir ki, aşırı veya sağ radikalizm yeniden sistem içine dönecek olan geçici bir burjuva siyasal eğilimdir. Sol hareketler ise, bir kesimi yeniden sistem içine dönse de, esasen sistem dışına yönelen hareketlenmelerdir. Sınıflar mücadelesi tarihi göstermiştir ki; iktisadi, mali, siyasi, sosyal ve kültürel bunalımların derinleştiği süreçlerde kitleler içindeki sorgulamalar, arayışlar veya hareketlenmeler onlara öncülük yapacak doğru, etkili ve güçlü öncü örgütler yoksa, esasen sağa kaymış ve bir süre sonra sistem için yeniden dönmüşlerdir. Dolayısıyla Almanya'da olan tam da budur. Kitleler içinde var olana yönelik gelişen güçlü itirazları devrimci havuzlara yönlendirebilecek akımlar yok denecek kadar cılızdır. Gerçekten devrimci, tutarlı devrimci sendikalist ve proleter akımlar ve örgütlenmeler çok azdır. Var olanlar içindeyse süreci göğüsleyebilecek politik analizler/örgütsel hazırlıklar yapabilecek geniş kitle ilişkileri olan güçlü kesimler yoktur. Bu durumda, akan suyun kendiliğinden yol alması gibi, akıntı sığ sulara akmakta veya sistem içi havuzlara dolmaktadır.

Almanya'da işçi sınıfının, gençlerin, kadınların, işsizlerin, emeklilerin ve göçmen/mültecilerin çıkarları, Alman hükümetlerinin resmi politikalarında ciddi hiçbir karşılık bulmamaktadır. Bununla birlikte, alttan alta kabaran, derinliklerde depreşen ve bir süre sonra (yakın ve orta gelecekte) buralarda da yüzeye vuracak olan toplumsal ve siyasal fırtınalara yön verecek enerjiler bir yerlerde toplanıyor. Almanya'da burjuva ve küçük burjuva siyasi partiler, bu kabaran siyasal öfkeye aslında saflarını kapatıyorlar. Bu öfkeyi görmek istemiyorlar. İster tutucu, ister liberal, ister sosyal demokrat veya yeşil demokrat, yada isterse de sol olarak adlandırılınsınlar, verili düzen partilerinin hepsi, AB Konseyinin, Troika'nın ve AB hükümetlerinin kemerleri son deliğine kadar sıkma yönelimini tam gaz destekliyor. Almanya'daki Sol Parti Tübingen eyaletinde yıllardır ne yaptıysa (sosyal yıkımı derinleştirdi ve güvenlikçi yasaların ve polis yetkilerinin sertleşmesine onay verdi), Yunanistan'da seçilen Syriza iktidara otursa bile sermayenin dönüştürdüğü düzen içinde onların sermayenin tamponu rolü görmekten başka hiç bir işe yaramayacaktır.

Buhran süreçlerinde halkın yükselen muhalefetini sağcı ve ırkçı, şövenist ve faşizan kanallara saptırmaya özellikle çalışıyorlar. DGB üyesi sendikaların sınıf işbirlikçisi merkezleri veya yerel yönetim kadroları her zamankinden daha açık şekilde devlet aygıtlarına yaslanıyorlar. Bu kesimler kendi egemen sınıfların "ulusal çıkarlar"ını savunuyorlar ve tekelci kapitalist şirketlerin çıkarlarına dolaylı hizmet ediyorlar. Bu gibi işbirlikçi sendikalar, kitlesel toplu işten çıkarmaları, ha bire düşürülen ücretleri ve sosyal yardımlarda yükselen ödenekleri ve kesintilere itiraz etmeyecek, içine sindirecek, işçi sınıfı içinde onlara rıza gösterecek işbirlikçi bir katman yaratma işlevini görüyorlar.

IG Metall yönetimi ve sendikası, Bochum'daki GM fabrikasının şirket tarafından kapatılmasına işçilerin yüksek itiraz vermemesini örgütlenme ve bu sayede ihtimal dahilindeki her türlü direnişi de ezme görevini üstlendi. Alman otomotiv sektöründe II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana gerçekleşen ilk fabrika kapanmasının ana planı bizzat IG Metall'in merkezinde hazırlandı. Bu işbirlikçi sendika ve oportünist burjuva

yönetimi, bu teslim planını işçilere her üretim odağında kabul ettirmeye çalıştı. Özellikle Bochum'daki OPEL işçileri, IG Metall yönetimi tarafından ablukaya alındı, kandırılmaya çalışıldı ve bir yere kadar yalıtıldılar .

Bochum fabrikasında üretim 2016 yılında tarihe karışacaktır ve bu fabrikadaki yerel sendika görevlileri, işgücünün herhangi bir bağımsız hareketini bastırmak için 'işyerindeki siyasi polis' işlevi görmekte ve işçileri satmaktadırlar... Almanya'daki kamu sektörü sendikası Verdi, benzeri bir yolu Lufthansa'da izlemiştir. Bu durum Almanya'da bir çok işyerinde karşılaştığımız bir gelişmedir. İşbirlikçi sendikaların işçi sınıfının mücadelesini bastırma, yolundan saptırma ve hatta satma eğilimi, sadece Almanya'da değil Avrupa çapında işçi sendikaları içinde görülen genel ve güncel bir zafiyettir. Egemen veya hakim sınıflar, Almanya'da ve Avrupa çapında demokrasileri sürekli aşındırmakta ve demokratik haklara yönelik saldırılarını boyutlandırmaktalar. İçerde faşistleşme eğilimini ve aşırı güvenlikçi polis devleti aygıtını, askeri güçleri ve istihbaratı iç huzursuzlukları bastırmaları için yeniden yapılandırmayı öngörüyorlar. Dış politikalarda ise militarizmi ve emperyal yayılmacılığı güçlendirip, toplumsal gerilimleri artırıyorlar, bunları hem daha fazla körüklüyor hem de kendilerince sisteme yönelen hareketlerin yasal ve askeri olarak bastırılması önlemlerini alıyorlar. Demokratik seçimlere, burjuva erklere katılımcılık anlamsız bir maskaralığa ve sahtekarlığa dönüşmüş durumdadır. Kitleler seçim aldatmacasına daha fazla oranda sırt çevirseler de, onların bu siyasal hoşnutsuzluğunu dindirecek parlamento içi ve parlamento dışı tutarlı sol muhalif ve devrimci hareketler çok cılız olduğu için, kitlelerde siyasete ilgisizlik daha çok artıyor.

Sonuç olarak;

Böylesi süreçlerde ilerici, devrimci, demokrat güçlere düşen görev egemen politikalar karşısına reaksiyon göstermekten ve savunmacı tepkilerden çıkılmalıdır. "Gerçekçi ol, imkansız olanı iste" önermesinde olduğu gibi; bağımsız ve emekçilerin en ileri talepleri uğruna ve emekçileri mücadelenin öznesi olarak örgütleyerek- karşı atağa ve aksiyona geçmek gerekecektir. Emekçi ve halk kitleleriyle daha fazla birleşerek, daha cesaretli politikalar geliştirmek ancak bu anlayışla mümkündür. Bütün sol muhalif, ilerici demokrasi güçleri olarak kendimizi ve halkla olan ilişkilerimizi yeniden sorgulamalı-geliştirmeliyiz. Gerçeklere uygun metotlarla bu ilişkilerin yanlış alışkanlıklarını derhal değiştirmeli ve emekçi kitlelerle olan ilişkilerimizi daha nitelikli hale getirmeliyiz. Çünkü, emperyalist devletlerin büyük başları yapısal ve süreğen krizden çıkabilmek adına hayatın her alanında daha fazla saldırganlaşmanın planlarını yapmaktadır. Bu yönelim, Almanya'da yerli veya göçmen kökenli işçi sınıfı içinde doğru bir hatta politik, örgütsel ve pratik çalışma yapmak içinde elzemdir. Bu doğrultuda toplumsal gerçekçi ve çok somut ve dönemin gerçekliğine uygun siyasal, örgütsel ve pratik görevler belirlemeliyiz. Kurumumuzun, hangi ulusal, etnik veya kültürel kökenden olursa olsun, bütün işçi-emekçilerle ve halk kitleleriyle ilişkiler yakalayarak buluşabilmesi için de bu yönelimde ısrar bir zorunluluktur. Önümüzdeki iki yıllık görevlerimiz içinde; sosyal yıkım dayatmacılığının boyutlandırılmasına, işçi-emekçi haklarının ve ücretlerinin geriletmesine, neo-faşizmin ve ırkçılığın güçlenmesine, temel hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasına, doğa katliamcılığının büyütülmesine, kadın-erkek eşitsizliğinin sürdürülmesine karşı mücadelede yine en ön saflarda yer almalıyız. Ezilen ulusların kendi geleceğini belirleme hakkının gasp edilmesine, inanç ve vicdan özgürlüğünün inkar edilmesine, LGBTI bireylerin horlanmasına ve eşit hak istemlerinin bastırılmasına, gençlerin geleceklerinin sermaye tarafından teslim alınmasına ve özellikle göçmen/mülteci haklarının gasp edilmesine karşı saflarımızı ve birlikteliklerimizi güçlendirmeliyiz. Sermaye ve hakim sınıflar için değil, halk için, emekçiler için daha fazla demokrasi isteminin büyütülmesi doğrultusunda aktif mücadele içinde olmak yine başlıca görevlerimiz arasında olmalıdır. ATİF 37. Genel Kurulu ve 37. YK'sı bunlara göre kendini şekillendirmelidir. Üyelerimiz ve bütün aktivistlerimiz demokratik birliktelik ve birlikte yaşam anlayışı doğrultusunda, en ileri talepleri savunan birleşebilecek bütün güçlerle politik, pratik ve somut mücadele alanlarında ve eylemlerde birleşmeyi esas almalıdır.

İşyerlerinde, okullarda, sokaklarda, meydanlarda, sosyal ve kültürel alanlarda işçi-emekçi ve ilerici halk yığınlarıyla ve onların devrimci-ilerici talepleri etrafında birleşmeyi, sınıf içinde işyeri çalışması ve sendikal örgütlenme çalışmasında ısrarcı ve üretken olmayı esas almalıyız.